HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

26 aprilie 2012*

„Competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești — Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 — Copil minor care are reședința obișnuită în Irlanda, unde a făcut obiectul unor plasamente repetate — Comportamente agresive și periculoase pentru copilul însuși — Hotărâre judecătorească privind plasarea copilului într-un centru de plasament cu regim închis din Anglia — Domeniu de aplicare material al regulamentului — Articolul 56 — Modalități de consultare și de aprobare — Obligația de a recunoaște sau de a încuviința executarea hotărârii judecătorești privind plasarea copilului într-un centru de plasament cu regim închis — Măsuri provizorii — Procedură preliminară de urgență”

În cauza C-92/12 PPU,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de High Court (Irlanda), prin decizia din 16 februarie 2012, primită de Curte la 17 februarie 2012, în procedura

Health Service Executive

împotriva

S. C.,

A. C.,

cu participarea:

Attorney General,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul J. N. Cunha Rodrigues, președinte de cameră, domnii U. Lõhmus, A. Rosas (raportor), A. Ó Caoimh și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere cererea instanței de trimitere din 16 februarie 2012, primită de Curte la 17 februarie 2012, de judecare a trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență, conform articolului 104b din Regulamentul de procedură al Curții,

având în vedere decizia Camerei a doua din 29 februarie 2012 de admitere a acestei cereri,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 26 martie 2012,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Health Service Executive, de A. Cox, advocate, și de F. McEnroy, SC, precum și de S. McKechnie, BL;

— pentru S. C., de G. Durcan, SC, și de B. Barrington, BL, precum și de C. Ghent, advocate;

— pentru A. C., de C. Stewart, SC, precum și de F. McGath, BL, de N. McGrath, solicitor, și de C. Dignam, advocate;

— pentru Irlanda, de E. Creedon, în calitate de agent, asistată de C. Corrigan, SC, și de C. Power, BL, precum și de K. Duggan;

— pentru guvernul german, de J. Kemper, în calitate de agent;

— pentru guvernul Regatului Unit, de H. Walker, în calitate de agent, asistată de M. Gray, barrister;

— pentru Comisia Europeană, de M. Wilderspin și de D. Calciu, în calitate de agenți,

după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (JO L 338, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 183, denumit în continuare „regulamentul”), în special articolele 1, 28 și 56 din acesta.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Health Service Executive (Direcția de sănătate publică, denumită în continuare „HSE”), pe de o parte, și un copil și mama acestuia, pe de altă parte, cu privire la plasarea acestui copil într-un centru de plasament cu regim închis care oferă îngrijire, situat în Anglia.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (2), (5), (16) și (21) ale regulamentului prevăd:

„(2) Consiliul European de la Tampere a aprobat principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judiciare ca piatră de temelie pentru crearea unui spațiu judiciar veritabil și a identificat dreptul de vizită ca o prioritate.

[...]

(5) În vederea garantării egalității tuturor copiilor, prezentul regulament reglementează toate hotărârile judecătorești în materia răspunderii părintești, inclusiv măsurile de protecție a copilului, independent de orice legătură cu o procedură matrimonială.

[...]

(16) Prezentul regulament nu împiedică instanțele unui stat membru să ia, în caz de urgență, măsuri provizorii sau asiguratorii privind persoanele și bunurile aflate în acest stat.

[...]

(21) Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești pronunțate într-un stat membru ar trebui să se bazeze pe principiul încrederii reciproce, iar motivele de refuz al recunoașterii ar trebui reduse la minimul necesar."

4 Domeniul de aplicare al regulamentului este definit la articolul 1 din acesta. La alineatul (1) litera (b) al respectivului articol se prevede că regulamentul se aplică, oricare ar fi natura instanței, materiilor civile privind atribuirea, exercitarea, delegarea, retragerea totală sau parțială a răspunderii părintești. Articolul 1 alineatul (2) din regulament enumeră domeniile vizate la respectivul alineat (1) litera (b) printre care figurează, în special, litera (d) „plasarea copilului într-o familie substitutivă sau într-un centru de plasament". Articolul 1 alineatul (3) litera (g) din regulament prevede că regulamentul nu se aplică măsurilor luate ca urmare a faptelor penale săvârșite de copii.

5 Potrivit articolului 2 din regulament:

„În sensul prezentului regulament:

1. «instanță judecătorească» înseamnă toate autoritățile din statele membre competente în materiile care intră sub incidența domeniului de aplicare al prezentului regulament în temeiul articolului 1;

[...]

4. «hotărâre judecătorească» înseamnă [...] orice hotărâre judecătorească privind răspunderea părintească pronunțată de o instanță judecătorească a unui stat membru, oricare ar fi denumirea hotărârii, inclusiv termenii «decizie», «sentință» sau «ordonanță»;

[...]

7. «răspundere părintească» înseamnă ansamblul drepturilor și obligațiilor conferite unei persoane fizice sau unei persoane juridice în temeiul unei hotărâri judecătorești, al unui act cu putere de lege sau al unui acord în vigoare privind persoana sau bunurile unui copil. Aceasta cuprinde în special încredințarea și dreptul de vizită;

[...]

9. «încredințare» înseamnă drepturile și obligațiile privind îngrijirea persoanei unui copil, în special dreptul de a decide asupra locului său de reședință;

[...]"

6 Articolul 8 alineatul (1) din regulament prevede:

„Instanțele judecătorești dintr-un stat membru sunt competente în materia răspunderii părintești privind un copil care are reședința obișnuită în acest stat membru la momentul la care instanța este sesizată."

7 Articolul 15 din regulament permite, cu titlu de excepție și în anumite condiții, trimiterea cauzei de către instanța judecătorească dintr-un stat membru competentă pentru a soluționa cauza pe fond la o instanță dintr-un alt stat membru cu care copilul are o legătură specială, în cazul în care consideră că această instanță este mai bine plasată pentru a soluționa cauza și atunci când acest lucru servește interesului superior al copilului.

8 Articolul 20 din regulament permite, în caz de urgență, instanțelor judecătorești dintr-un stat membru să ia măsuri provizorii sau asiguratorii cu privire la persoanele prezente în acest stat, prevăzute de dreptul acestui stat membru, chiar dacă, în temeiul regulamentului menționat, o instanță dintr-un alt stat membru este competentă pentru soluționarea cauzei pe fond.

9 În capitolul III secțiunea 1 din regulament, articolul 21 din acesta, intitulat „Recunoașterea unei hotărâri judecătorești”, prevede:

„(1) Hotărârile judecătorești pronunțate într-un stat membru se recunosc în celelalte state membre fără a fi necesar să se recurgă la vreo procedură.

[...]

(3) Fără a aduce atingere secțiunii 4 din prezentul capitol, orice parte interesată poate solicita, în conformitate cu procedurile prevăzute de secțiunea 2 din prezentul capitol, pronunțarea unei hotărâri de recunoaștere sau de refuz al recunoașterii hotărârii.

Competența teritorială a instanței judecătorești indicată în lista comunicată Comisiei de fiecare stat membru în conformitate cu articolul 68 este stabilită prin dreptul intern al statului membru în care se depune cererea de recunoaștere sau de refuz al recunoașterii.

(4) În cazul în care recunoașterea unei hotărâri judecătorești se invocă întâmplător în fața unei instanțe judecătorești dintr-un stat membru, aceasta poate pronunța o hotărâre în acest sens.”

10 Articolul 23 din regulament, intitulat „Motive de refuz al recunoașterii hotărârilor judecătorești în materia răspunderii părintești”, enumeră împrejurările în care o hotărâre judecătorească pronunțată în materia răspunderii părintești nu este recunoscută, printre care figurează la litera (g) a acestui articol cazul în care „nu a fost respectată procedura prevăzută la articolul 56”.

11 În capitolul III secțiunea 2 din regulament, articolul 28 din acesta, intitulat „Hotărâri judecătorești executorii”, prevede:

„(1) Hotărârile judecătorești pronunțate într-un stat membru cu privire la exercitarea răspunderii părintești față de un copil, care sunt executorii în acel stat și care au fost notificate sau comunicate, se execută într-un alt stat membru după ce s-a încuviințat executarea la cererea oricărei părți interesate.

(2) Cu toate acestea, în Regatul Unit, aceste hotărâri judecătorești se execută în Anglia și în Țara Galilor, în Scoția sau în Irlanda de Nord numai după ce au fost înregistrate în vederea executării, la cererea oricărei părți interesate, în acea parte a Regatului Unit, după caz.”

12 Potrivit articolului 31 din regulament:

„(1) Instanța judecătorească sesizată prin cerere [de încuviințare a executării] pronunță o hotărâre în termen scurt, fără ca persoana împotriva căreia se solicită executarea sau copilul să poată, în această fază a procedurii, să prezinte observații.

(2) Cererea poate fi respinsă numai pentru unul dintre motivele prevăzute la articolele 22, 23 și 24.

(3) În nici un caz, hotărârea judecătorească nu poate face obiectul unei revizuiri pe fond.”

13 Articolul 33 din regulament acordă, în special, dreptul oricăreia dintre părți de a exercita o cale de atac împotriva hotărârii privind cererea de încuviințare a executării. La alineatul (5), se prevede că „[a]cțiunea împotriva încuviințării executării trebuie introdusă în termen de o lună de la comunicare. În cazul în care partea împotriva căreia se solicită executarea își are reședința obișnuită într-un alt stat membru decât cel în care s-a încuviințat executarea, termenul este de două luni și se calculează de la data comunicării persoanei sau la domiciliul acesteia”.

14 Articolul 34 din regulament, intitulat „Instanțe judecătorești care soluționează căile de atac și căi de atac”, prevede că hotărârea judecătorească pronunțată în urma exercitării unei căi de atac poate fi supusă numai unei căi de atac menționate în lista comunicată Comisiei de fiecare stat membru în conformitate cu articolul 68 din regulament.

15 În capitolul III secțiunea 4 din regulament, în temeiul articolului 41 și, respectiv, al articolului 42, dreptul de vizită acordat printr-o hotărâre judecătorească executorie pronunțată într-un stat membru și înapoierea copilului care rezultă dintr-o hotărâre judecătorească executorie pronunțată într-un stat membru sunt recunoscute și executorii într-un alt stat membru fără să fie necesară încuviințarea executării și fără să fie posibil să se opună recunoașterii lor în cazul în care hotărârea a fost însoțită de un certificat eliberat de instanța din statul membru de origine.

16 Capitolul IV din regulament, intitulat „Cooperare între autoritățile centrale în materia răspunderii părintești”, cuprinde articolele 53-58. În temeiul articolului 53 din regulament, fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități centrale însărcinate să îl asiste la aplicarea prezentului regulament și precizează competențele teritoriale sau materiale ale fiecăreia.

17 Articolul 55 din regulament, sub titlul „Cooperare în cadrul cauzelor specifice răspunderii părintești”, prevede la litera (d):

„Autoritățile centrale, la solicitarea unei autorități centrale a unui alt stat membru sau a titularului răspunderii părintești, cooperează în cauze specifice pentru realizarea obiectivelor menționate în prezentul regulament. În acest scop, acestea iau, direct sau prin intermediul autorităților publice sau al altor organisme, toate măsurile necesare în conformitate cu dreptul acestui stat membru în materie de protecție a datelor cu caracter personal, pentru:

[...]

(d) furnizarea oricărei informații și oricărui sprijin utile pentru aplicarea de către instanțele judecătorești a articolului 56”.

18 Articolul 56 din regulament, intitulat „Plasarea copilului într-un alt stat membru”, prevede:

„(1) În cazul în care instanța judecătorească competentă în temeiul articolelor 8-15 preconizează plasarea copilului într-un centru de plasament sau într-o familie substitutivă și respectiva plasare va avea loc într-un alt stat membru, aceasta consultă în prealabil autoritatea centrală sau o altă autoritate competentă din acest din urmă stat membru în cazul în care intervenția unei autorități publice este prevăzută în acest stat membru pentru cazurile interne de plasare a copiilor.

(2) Hotărârea judecătorească privind plasarea prevăzută la alineatul (1) nu poate fi luată în statul membru solicitant decât în cazul în care autoritatea competentă a statului membru solicitat a aprobat acest plasament.

(3) Modalitățile de consultare sau de aprobare menționate la alineatele (1) și (2) sunt reglementate de dreptul intern al statului solicitat.

(4) În cazul în care autoritatea competentă în temeiul articolelor 8-15 hotărăște plasarea copilului într-o familie substitutivă și această plasare va avea loc într-un alt stat membru, iar intervenția unei autorități publice nu este prevăzută în acest din urmă stat membru pentru cazurile interne de plasare a copiilor, aceasta notifică acest fapt autorității centrale sau unei autorități competente din respectivul stat membru."

Cadrul juridic irlandez

19 Din răspunsul la solicitarea de lămuriri adresată instanței de trimitere în temeiul articolului 104 alineatul (5) din Regulamentul de procedură al Curții și din observațiile prezentate de A. C. rezultă că, în dreptul irlandez, nu există niciun cadru legislativ care să poată întemeia o competență de a autoriza sau de a reglementa plasarea minorului pentru îngrijire terapeutică și educațională într-un centru de plasament cu regim închis, indiferent dacă plasarea are loc în interiorul sau în exteriorul acestui stat. Cu toate acestea, High Court s-a declarat competentă să se pronunțe asupra unor asemenea cereri de plasare în centre de plasament cu regim închis.

20 Principiile jurisprudențiale desprinse de instanța de trimitere urmează să fie înlocuite de un cadru legislativ. Acest regim a fost introdus în modificarea Legii privind protecția copilului [Child Care (Amendment) Act 2011], dar nu a intrat încă în vigoare.

21 Din decizia de trimitere reiese că, în dreptul irlandez, High Court poate fi sesizată cu o cerere având ca obiect plasarea copilului, pentru protecția sa, într-un centru de plasament cu regim închis. În exercitarea competențelor proprii și constituționale care vizează apărarea și garantarea drepturilor copilului, această instanță poate, cu titlu excepțional și pentru perioade scurte, să dispună, în numele interesului superior al acestuia și cu condiția să existe motive terapeutice care justifică un asemenea plasament, plasarea copilului, pentru protecția sa, într-un centru de plasament cu regim închis. În acest scop, instanța poate autoriza plasarea copilului într-un centru de plasament cu regim închis, situat în străinătate. Aceste hotărâri judecătorești sunt adoptate numai cu titlu provizoriu și sunt supuse unui control jurisdicțional regulat și detaliat, care, în general, are loc în fiecare lună.

Acțiunea principală și întrebările preliminare

Împrejurările de fapt care au dat naștere acțiunii principale

22 S. C. este un copil minor de cetățenie irlandeză, care are reședința obișnuită în Irlanda. Mama sa, A. C., trăiește la Londra (Regatul Unit). Decizia de trimitere nu oferă indicații cu privire la reședința tatălui său.

23 În cursul anului 2000, copilul a făcut obiectul unui plasament voluntar la HSE, care este autoritatea oficială responsabilă de copiii luați în îngrijire de stat în Irlanda. La 20 iulie 2000, District Court a emis către HSE o ordonanță prin care se dispunea plasamentul pentru luarea în îngrijire a lui S. C. de către HSE până la împlinirea vârstei de 18 ani, potrivit articolului 18 din Legea privind protecția copilului (Child Care Act, 1991).

24 S. C. a făcut obiectul unor plasamente repetate de la o vârstă fragedă în familii substitutive și în centre de plasament cu regim deschis sau închis, situate în Irlanda.

25 S. C. este deosebit de vulnerabil și are nevoi importante în materie de protecție. Acesta a fugit în mai multe rânduri din locurile de plasament, iar comportamentul său se caracterizează prin asumări repetate a unor riscuri și prin acte de violență, de agresivitate și de autodistrugere.

26 Ultima plasare într-un centru de plasament cu regim închis din Irlanda a fost un eșec. Copilul s-a izolat, a refuzat să se implice în programul de îngrijire terapeutică, iar situația acestuia s-a degradat rapid. Copilul a fugit și a săvârșit mai multe tentative de sinucidere.

27 Toți profesioniștii din domeniul sănătății au convenit că, pentru propria protecție, copilul trebuia să rămână într-un centru de plasament cu regim închis pentru a putea fi supus unei evaluări clinice și unor intervenții terapeutice corespunzătoare. Ei au considerat, cu toate acestea, că în Irlanda nu exista nicio instituție care să poată răspunde acestor nevoi specifice ale S. C.

28 Din cauza acestor împrejurări deosebite, HSE a considerat că nevoile copilului în materie de îngrijire, de protecție și de bunăstare impuneau să se recurgă de urgență la o plasare într-un centru de plasament cu regim închis care oferă îngrijire, situat în Anglia. Alegerea centrului de plasament pare să fi fost determinată de faptul că S. C. și-a exprimat mereu dorința de a se apropia de mama sa și că nicio altă alternativă de plasare nu ar putea să răspundă mai bine nevoilor specifice ale S. C.

29 Cu caracter de urgență, HSE a solicitat High Court, printr-o cerere de măsuri provizorii, să ordone plasarea lui S. C. într-un centru de plasament cu regim închis ales, situat în Anglia.

Procedura în vederea aprobării plasării de către autoritatea competentă a statului membru solicitat, în sensul articolului 56 alineatul (2) din regulament

30 La 29 septembrie 2011, HSE a informat autoritatea centrală irlandeză despre procedura pendinte în fața High Court în vederea plasării copilului într-un alt stat membru în temeiul articolului 56 din regulament. Acesta a insistat pentru obținerea din partea autorității centrale pentru Anglia și Țara Galilor aprobarea prevăzută la articolul 56 din regulament în vederea plasării lui S. C. Autoritatea centrală irlandeză i-a răspuns lui HSE că cererea de aprobare în temeiul acestui articol fusese prezentată autorității centrale pentru Anglia și Țara Galilor.

31 La 25 octombrie 2011, International Child Abduction and Contact Unit (ICACU), acționând în numele Lord Chancellor, care este autoritatea centrală pentru Anglia și Țara Galilor, precum și Official Solicitor (responsabilul administrativ al autorității centrale pentru Anglia și Țara Galilor) au comunicat autorității centrale irlandeze o scrisoare cu antetul centrului de plasament cu regim închis și al consiliului municipal al orașului în care este situat acest centru de plasament, pe care le-a prezentat ca fiind emise de această autoritate locală. În respectiva scrisoare se arată că centrul de plasament cu regim închis a acceptat plasarea lui S. C.

32 La 10 noiembrie 2011, ICACU și Official Solicitor au comunicat autorității centrale irlandeze o scrisoare a centrului de plasament cu regim închis, în care acesta din urmă confirma că putea să îi ofere lui S. C. un plasament cum este cel prevăzut la articolul 56 din regulament. Acestea au arătat că urmau să închidă dosarul, întrucât plasamentul era confirmat.

Ordonanța High Court prin care se dispune plasamentul

33 La 2 decembrie 2011, High Court a statuat, acționând în cadrul competențelor sale în materia răspunderii părintești, că bunăstarea lui S. C. o obliga să transfere de urgență copilul într-un centru de plasament cu regim închis din Anglia, care oferă îngrijire terapeutică și educațională. Aceasta a dispus, prin urmare, plasarea lui S. C. într-un asemenea centru de plasament specializat din Anglia, pentru o scurtă perioadă și cu titlu provizoriu, cu controlul periodic al condițiilor de plasament și al bunăstării acestuia. Un asemenea plasament, caracterizat printr-o detenție forțată, este cunoscut în dreptul irlandez sub denumirea de „secure care” (denumită în continuare „detenție pentru protecție”).

34 În ordonanța pronunțată în cadrul procedurii privind măsurile provizorii, instanța de trimitere a declarat, în special, că aprobarea impusă de articolul 56 alineatul (2) din regulament a fost dată de autoritatea centrală pentru Anglia și Țara Galilor și nu încălca dispozițiile regulamentului și nici pe cele ale legii. Aceasta a subliniat că, din cauza caracterului urgent al cauzei, problema unei eventuale proceduri în Anglia și Țara Galilor pentru recunoașterea și încuviințarea executării unei hotărâri judecătorești prin care se dispune plasamentul în temeiul regulamentului nu era soluționată.

35 În temeiul acestei ordonanțe, HSE a transferat pe S. C. în Anglia, unde copilul are reședința de atunci, în cadrul unei detenții pentru protecție. La momentul transferului, HSE nu adresase o cerere de încuviințare a executării ordonanței prin care se dispune plasamentul în Regatul Unit.

Procedura pendinte în fața instanței de trimitere

36 Instanța de trimitere a constatat că toate părțile din cadrul procedurii, cu excepția copilului însuși, sunt de acord că plasarea într-un centru de plasament cu regim închis corespunde nevoilor specifice ale copilului. Cu toate acestea, având în vedere observațiile părților și elementele de probă care i-au fost prezentate, instanța de trimitere și-a exprimat îndoielile cu privire la un anumit număr de probleme.

37 În primul rând, instanța de trimitere consideră că trebuie soluționată problema dacă ordonanța din 2 decembrie 2011 intră în domeniul de aplicare al regulamentului, având în vedere că aceasta privește o măsură privativă de libertate.

38 În al doilea rând, elementele de probă prezentate instanței de trimitere nu ar arăta clar care este organismul specific desemnat în mod expres, în dreptul englez, ca fiind „autoritate competentă” în sensul articolului 56 din regulament.

39 Într-o declarație pe proprie răspundere prezentată instanței de trimitere, autoritatea centrală pentru Anglia și Țara Galilor a declarat astfel că nu reprezenta „autoritatea competentă” în sensul articolului 56 din regulament și că nu ar exista nicio autoritate competentă stabilită potrivit acestui articol, în sensul că această funcție ar putea fi îndeplinită de diverse organisme.

40 Instanța de trimitere arată că, în practică, s-ar părea că aprobarea prevăzută la articolul menționat este dată de centrul de plasament în care urmează să fie plasat copilul. Un conflict de interese ar fi posibil să apară în cazul în care o instanță judecătorească dintr-un stat membru ar dispune plasarea unui copil într-un centru de plasament situat pe teritoriul altui stat membru, iar acest centru de plasament ar fi el însuși „autoritatea competentă”, deoarece el ar putea obține un avantaj din această plasare. Instanța de trimitere observă că, potrivit expertului căruia i s-a solicitat opinia, aprobarea prevăzută la articolul 56 din regulament trebuie să provină de la un organism public.

41 În al treilea rând, instanța de trimitere ridică problema recunoașterii și încuviințării executării unei ordonanțe prin care se dispune plasamentul lui S. C.

42 Aceasta arată că dacă procedura pentru recunoașterea și încuviințarea executării unei hotărâri judecătorești prin care se dispune plasamentul unui copil ar trebui să fie inițiată și finalizată înainte ca acest copil să fie plasat de un stat membru într-un alt stat membru, acest lucru ar putea, în practică, în situații de urgență, să priveze de efect regulamentul. În schimb, în cazul în care copilul ar fi plasat într-un centru de plasament din statul solicitat înainte de finalizarea acestei proceduri, iar ordonanța prin care se dispune plasamentul nu produce efecte înainte de această dată, aceasta ar putea să compromită și interesele copilului, în special pe cele în materie de protecție.

43 Ținând seama de elementele de probă care i-au fost prezentate, instanței de trimitere îi este neclar dacă autoritățile relevante din Regatul Unit pot lua în mod legal măsuri în temeiul ordonanței din 2 decembrie 2011, în special înainte să se fi încuviințat executarea acestei ordonanțe. Dacă aceste

măsuri pot fi luate numai în cazul în care instanțele engleze iau măsuri provizorii sau asiguratorii potrivit articolului 20 din regulament, aceasta ar implica faptul că hotărâri judecătorești importante privind protecția lui S. C. ar putea fi adoptate, pentru o perioadă lungă și într-un moment esențial în ceea ce privește plasamentul și detenția sa, de o instanță diferită de instanța în a cărei jurisdicție se află reședința sa obișnuită. O astfel de situație ar fi contrară unuia dintre obiectivele fundamentale ale regulamentului.

44 Instanței de trimitere îi este neclar ce procedură trebuie adoptată în ipoteza în care rezultă că detenția nu este în conformitate cu regulamentul și dacă, în această situație, S. C. are dreptul de a părăsi pur și simplu centrul de plasament în care se află în prezent în detenție, deși toate părțile, cu excepția copilului însuși, admit că interesele sale superioare ar fi cel mai bine servite dacă ar rămâne temporar acolo.

45 În al patrulea rând, din elementele de probă prezentate rezultă că, la fiecare reînnoire a ordonanței prin care se dispune detenția copilului pentru protecție, ar putea fi impuse noi aprobări potrivit articolului 56 din regulament și noi cereri privind recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii judecătorești prin care se dispune plasamentul.

46 Potrivit instanței de trimitere, dacă astfel de cerințe ar fi impuse la momentul reînnoirii ordonanțelor, aceasta ar avea implicații semnificative pentru executarea practică și efectivă a ordonanțelor pronunțate de instanța de trimitere sau pentru continuarea plasamentului copilului, cum este S. C. Impunerea obținerii unei noi aprobări și a unei noi cereri pentru recunoașterea și încuviințarea executării fiecăreia dintre reînnoiri ar compromite finalitatea acestui sistem de plasament.

47 Pentru a evalua cea mai bună metodă de protecție a intereselor copilului în acțiunea principală și pentru a decide dacă plasarea sa în centrul de plasament cu regim închis care oferă îngrijire, situat în Anglia, trebuie menținută, High Court a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) O hotărâre prin care se dispune detenția unui copil pentru o perioadă determinată în cadrul unui centru de plasament care oferă îngrijire terapeutică și educațională dintr-un alt stat membru intră în domeniul de aplicare material al regulamentului [...]?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, ce obligații rezultă, dacă este cazul, din articolul 56 din regulament [...] cu privire la natura consultării și la mecanismul de aprobare pentru a se asigura protecția efectivă a unui copil care trebuie să fie deținut în aceste condiții?

3) În cazul în care o instanță a unui stat membru a prevăzut plasamentul unui copil pentru o perioadă determinată în cadrul unui centru de plasament de tip rezidențial dintr-un alt stat membru și a obținut aprobarea acestui stat membru în conformitate cu articolul 56 din regulament [...], hotărârea instanței prin care se dispune plasamentul unui copil pentru o perioadă determinată în cadrul unui centru de plasament de tip rezidențial situat în alt stat membru trebuie să fie recunoscută și/sau să i se încuviințeze executarea în acest alt stat membru ca o condiție preliminară pentru ca plasamentul să fie realizat?

4) Hotărârea unei instanțe prin care se dispune plasamentul unui copil pentru o perioadă determinată într-un centru de plasament de tip rezidențial situat într-un alt stat membru, care a fost aprobată de acest alt stat membru în conformitate cu articolul 56 din regulament [...], produce efecte juridice în acest alt stat membru înainte de recunoașterea și/sau încuviințarea executării hotărârii la capătul unei proceduri desfășurate în acest scop?

5) În cazul în care hotărârea unei instanțe prin care se dispune, în temeiul articolului 56 din regulament [...], plasamentul copilului pentru o perioadă determinată într-un centru de plasament de tip rezidențial situat într-un alt stat membru este reînnoită pentru o altă perioadă determinată, este necesar ca la fiecare reînnoire să se obțină din partea acestui alt stat membru aprobarea prevăzută la [acest] articol 56?

6) În cazul în care hotărârea unei instanțe prin care se dispune, în temeiul articolului 56 din regulament [...], plasamentul copilului pentru o perioadă determinată într-un centru de plasament de tip rezidențial situat într-un alt stat membru este reînnoită pentru o altă perioadă determinată, este necesar ca la fiecare reînnoire hotărârea să fie recunoscută și/sau să i se încuviințeze executarea în acest alt stat membru?"

Cu privire la procedura de urgență

48 High Court a solicitat ca prezenta trimitere preliminară să fie supusă procedurii de urgență prevăzute la articolul 104b din Regulamentul de procedură.

49 Instanța de trimitere a motivat această cerere arătând, pe de o parte, că această cauză privește un copil deținut împotriva voinței sale, pentru protecție, într-un centru de plasament cu regim închis care oferă îngrijire. Instanța precizează, pe de altă parte, că este vorba și despre o procedură privind încredințarea unui copil, care are reședința obișnuită în Irlanda și că l-a plasat într-un centru de plasament cu regim închis situat pe teritoriul unui alt stat membru, în care propria competență depinde de aplicabilitatea regulamentului în privința acestei proceduri de plasare și, prin urmare, de răspunsul la întrebările adresate. În răspunsul său la o solicitare de lămuriri, aceasta a subliniat că situația copilului impunea măsuri urgente. Copilul se apropie de vârsta majoratului, moment la care el nu va mai ține de competența instanței de trimitere în materia protecției copilului, iar starea sa impune să fie plasat într-un centru de plasament cu regim închis pentru o scurtă perioadă și că un program de libertate limitată și treptată trebuie să fie instituit pentru a permite să fie plasat în cadrul familiei sale în Anglia.

50 În aceste condiții, la propunerea judecătorului raportor, Camera a doua a Curții a decis la 29 februarie 2012, după ascultarea avocatului general, să admită cererea instanței de trimitere privind judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență.

Observații introductive

51 În paralel cu cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare, instanța de trimitere a dispus ca HSE să solicite asistență din partea High Court of Justice (England & Wales), Family Division (Regatul Unit), în temeiul articolului 20 din regulament, pentru a asigura luarea în îngrijire și menținerea efectivă a copilului într-un centru de plasament cu regim închis din Anglia, în așteptarea deciziei Curții în prezenta cauză.

52 La 24 februarie 2012, HSE a sesizat High Court of Justice (England & Wales), Family Division, cu o cerere privind măsuri provizorii sau asiguratorii, în temeiul articolului 20 din regulament, având ca obiect plasarea lui S. C. în Anglia. În aceeași zi, această ultimă instanță a admis această cerere. În special, s-a dispus cu titlu provizoriu că, atât timp cât nicio altă hotărâre a High Court of Justice nu va fi pronunțată, S. C. va trebui să aibă reședința în centrul de plasament cu regim închis situat în Anglia pentru a primi acolo asistența și tratamentele necesare și că directorul și personalul acestui centru de plasament vor avea competența de a lua anumite dispoziții, inclusiv, dacă este necesar, utilizarea forței, într-o măsură rezonabilă, pentru a-l reține sau pentru a-l readuce pe S. C. în respectivul centru de plasament.

53 HSE a solicitat de asemenea ca hotărârii instanței de trimitere prin care s-a dispus, la 2 decembrie 2011, plasarea lui S. C. într-un centru de plasament cu regim închis situat în Anglia să îi fie încuviințată executarea în Regatul Unit împotriva lui S. C., reprezentat de tutorele său, A. C. și autorității locale de care aparține acest centru de plasament. Această cerere a fost introdusă la 24 februarie 2012.

54 Prin ordonanța din 8 martie 2012, High Court of Justice (England & Wales), Family Division, a declarat că hotărârea instanței de trimitere din 2 decembrie 2011 este înregistrată și executorie în Anglia și Țara Galilor, conform articolului 28 alineatul (2) din regulament. Avizul de înregistrare a fost trimis către HSE pentru a fi comunicat pârâtelor din acțiunea principală.

55 Instanța de trimitere a arătat, în răspunsul la solicitarea de lămuriri adresată de Curte, că a reînnoit ordonanța din 2 decembrie 2011 prin care se dispune plasamentul de mai multe ori, și anume la 6, 9, 16 și 21 decembrie 2011, precum și la 11, 23 și 27 ianuarie 2012, la 3, 7, 9, 16 și 24 februarie 2012, precum și la 9 martie din același an.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

56 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă o hotărâre a unei instanțe dintr-un stat membru prin care se dispune plasarea unui copil într-un centru de plasament cu regim închis care oferă îngrijire terapeutică și educațională, situat într-un alt stat membru, care implică, pentru protecție, o privare de libertate pe o perioadă determinată, intră în domeniul de aplicare material al regulamentului.

57 Din considerentul (5) al regulamentului rezultă că, în vederea garantării egalității tuturor copiilor, acest regulament reglementează toate hotărârile judecătorești în materia răspunderii părintești, inclusiv măsurile de protecție a copilului (Hotărârea din 27 noiembrie 2007, C, C-435/06, Rep., p. I-10141, punctele 47 și 48).

58 Articolul 1 alineatul (1) litera (b) din regulament prevede că acesta se aplică, în materie civilă, în ceea ce privește „atribuirea, exercitarea, delegarea, retragerea totală sau parțială a răspunderii părintești”.

59 Articolul 2 alineatul (7) din regulament definește „răspunderea părintească” drept „ansamblul drepturilor și obligațiilor conferite unei persoane fizice sau unei persoane juridice în temeiul unei hotărâri judecătorești, al unui act cu putere de lege sau al unui acord în vigoare privind persoana sau bunurile unui copil”. Această noțiune, care a făcut obiectul unei definiții largi (Hotărârea C, citată anterior, punctul 49), cuprinde, în special, „încredințarea și dreptul de vizită”, încredințarea însemnând drepturile și obligațiile privind îngrijirea persoanei unui copil și, în special, dreptul de a decide asupra locului său de reședință, conform articolului 2 punctul 9 din regulament. Potrivit articolului 2 punctul 8 din regulament, titularul răspunderii părintești este „orice persoană care exercită răspunderea părintească față de un copil”. Contează mai puțin aspectul că încredințarea a fost transferată, cum este cazul în acțiunea principală, unei autorități administrative.

60 Noțiunea „materii civile” în înțelesul articolului 1 alineatul (1) litera (b) din regulament trebuie interpretată în sensul că aceasta poate cuprinde chiar măsuri care, din punctul de vedere al dreptului unui stat membru, țin de dreptul public (Hotărârea C, citată anterior, punctul 51). Curtea a statuat, astfel, că hotărârea judecătorească a unui stat membru prin care se dispune luarea în îngrijire și plasarea copilului într-o familie substitutivă care are reședința în cadrul jurisdicției unui alt stat membru este inclusă în noțiunea de materii civile, atunci când această hotărâre a fost pronunțată în conformitate cu normele de drept public ale unui stat membru privind protecția copilului (Hotărârea din 2 aprilie 2009, A, C-523/07, Rep., p. I-2805, punctul 29).

61 Articolul 1 menționat prevede la alineatul (2) litera (d) că aceste materii pot privi „plasarea copilului într-o familie substitutivă sau într-un centru de plasament”.

62 Astfel, articolul 56 din regulament prevede expres plasamentul unui copil într-un centru de plasament dintr-un alt stat membru.

63 Desigur, articolul 1 alineatul (2) litera (d) și articolul 56 din regulament nu fac trimitere expresă la hotărârile instanțelor dintr-un stat membru prin care se dispune plasarea unui copil într-un centru de plasament al unui alt stat membru atunci când acest plasament include o perioadă de privare de libertate pentru îngrijire terapeutică și educațională. Cu toate acestea, o asemenea împrejurare nu este de natură să excludă aceste hotărâri judecătorești din domeniul de aplicare al regulamentului. Din cuprinsul punctului 30 din Hotărârea C, citată anterior, rezultă, astfel, că enumerarea prevăzută la articolul 1 alineatul (2) din regulament nu este exhaustivă și are un caracter orientativ, după cum o indică folosirea expresiei „în special”.

64 După cum au susținut toate părțile și guvernele care au prezentat observații Curții, noțiunea de plasare într-un centru de plasament trebuie să fie interpretată în sensul că include plasarea într-un centru de plasament cu regim închis. Astfel, orice altă interpretare ar însemna ca copiii deosebit de vulnerabili care necesită o asemenea plasare să fie privați de beneficiul regulamentului și ar fi contrară finalității regulamentului, prevăzută în considerentul (5), care este garantarea egalității tuturor copiilor.

65 Excluderi din domeniul de aplicare al regulamentului sunt prevăzute la articolul 1 alineatul (3) din acesta. Litera (g) din această dispoziție exclude din domeniul de aplicare al regulamentului numai „măsurile luate ca urmare a faptelor penale săvârșite de copii” și, în consecință, măsurile de detenție a unui copil prin care se pedepsește comiterea unei infracțiuni. Rezultă că plasarea însoțită de măsuri privative de libertate intră în domeniul de aplicare al regulamentului atunci când această plasare este dispusă pentru protecția copilului, iar nu pentru a-l sancționa.

66 Prin urmare, trebuie să se răspundă la prima întrebare că hotărârea unei instanțe dintr-un stat membru prin care se dispune plasarea unui copil într-un centru de plasament cu regim închis care oferă îngrijire terapeutică și educațională, situat într-un alt stat membru, care implică, pentru protecție, o privare de libertate pe o perioadă determinată, intră în domeniul de aplicare material al regulamentului.

Cu privire la a doua întrebare

67 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere urmărește să afle care este conținutul obligațiilor care rezultă din articolul 56 din regulament cu privire la natura consultării și la mecanismul de aprobare a plasării unui copil în cazul în care, la fel ca în acțiunea principală, aceasta duce la o privare de libertate.

68 Instanța de trimitere consideră că, în principiu, nu este de competența instanței dintr-un stat membru să aprecieze ceea ce stă la baza aprobării unei anumite plasări într-un alt stat membru. Întrucât cauza de față privește protecția interesului superior al copilului plasat într-un centru de plasament cu regim închis situat într-un stat membru, altul decât cel a cărui instanță a preconizat plasarea și care se află într-o situație de vulnerabilitate deosebită, instanța ridică problema dacă, în lumina articolului 24 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), articolul 56 trebuie interpretat în sensul că impune oricărei instanțe a unui stat membru care intenționează să plaseze un copil într-un centru de plasament dintr-un alt stat membru să verifice dacă s-a primit o aprobare valabilă din partea autorității competente a acestui stat membru.

69 În acest context, instanța de trimitere urmărește să afle dacă autoritatea competentă în materie de aprobare trebuie să fie un organism special desemnat în temeiul unei măsuri adoptate de statul membru de care aparține, care să poată asigura că s-a făcut o apreciere independentă asupra aspectului dacă plasarea preconizată va asigura îngrijirea și protecția adecvată a copilului și dacă va fi efectuată în interesul superior al acestuia. Instanța de trimitere consideră, în orice caz, că autoritatea competentă nu poate fi centrul de plasament în care plasarea este preconizată.

70 Trebuie subliniat în această privință că articolul 56 alineatul (1) din regulament prevede că este obligatorie consultarea autorității centrale a statului solicitat sau a unei alte autorități competente din acest stat membru atunci când intervenția unei autorități publice este prevăzută pentru cazurile interne de plasare a copiilor. În cazul în care o asemenea intervenție nu este prevăzută, în temeiul articolului 56 alineatul (4) din regulament, este obligatorie doar notificarea acestui fapt autorității centrale a statului solicitat sau unei alte autorități competente din acest stat membru.

71 În speță, guvernul Regatului Unit a arătat că intervenția unui organism public este necesară într-o situație de plasare internă a unui copil care ar fi, pe de altă parte, comparabilă cu aceea în cauză în acțiunea principală.

72 Potrivit articolului 56 alineatul (2) din regulament, hotărârea judecătorească privind plasarea unui copil într-un alt stat membru nu poate fi luată decât în cazul în care „autoritatea competentă" a statului membru solicitat a aprobat plasamentul.

73 Din formularea „autoritatea centrală sau o altă autoritate competentă" prevăzută la articolul 56 alineatul (1) din regulament rezultă că autoritatea centrală poate constitui o autoritate competentă. Noțiunea „autoritate competentă" prevăzută la articolul 56 alineatul (2) din acest regulament desemnează, așadar, fie „autoritatea centrală", fie orice „altă autoritate competentă" în sensul alineatului (1) al acestui articol. În consecință, articolul 56 din regulament permite instituirea în această materie a unui sistem descentralizat care să cuprindă mai multe autorități competente.

74 Articolul 56 din regulament trebuie coroborat cu articolele 53-55 din acesta.

75 Astfel, articolul 53 din regulament prevede desemnarea de către fiecare stat membru a unei autorități centrale însărcinate „să-l asiste la aplicarea [...] regulamentului", cu privire la care acesta precizează competențele teritoriale sau materiale. Articolul 54 din regulament prevede atribuțiile generale ale autorităților centrale și menționează că acestea iau măsuri pentru ameliorarea aplicării regulamentului.

76 Articolul 55 din regulament prevede că autoritățile centrale, la solicitarea unei autorități centrale a unui alt stat membru sau a titularului răspunderii părintești, cooperează în cauze specifice pentru realizarea obiectivelor urmărite de regulament. În temeiul literei (d) a acestui articol, autoritățile centrale iau, direct sau prin intermediul autorităților publice sau al altor organisme, toate măsurile adecvate pentru furnizarea oricărei informații și a oricărui sprijin utile pentru aplicarea de către instanțele judecătorești a articolului 56 din regulament.

77 În afară de obligațiile prevăzute la articolele 53-56 din regulament, statele membre dispun de o marjă de apreciere în ceea ce privește mecanismul aprobării.

78 Astfel, articolul 56 alineatul (3) din regulament prevede expres că modalitățile de obținere a aprobării sunt reglementate de dreptul național al statului membru solicitat.

79 Cu toate acestea, după cum au subliniat în special A. C. și Comisia, statul solicitat trebuie să se asigure că legislația sa națională nu pune în discuție obiectivele regulamentului și nu lipsește acest regulament de efectul său util.

80 Articolul 56 alineatul (2) din regulament vizează să permită, pe de o parte, autorităților competente din statul solicitat să aprobe sau să nu aprobe plasarea eventuală într-o familie substitutivă a copilului în cauză și, pe de altă parte, instanțelor din statul solicitant să se asigure, înainte de pronunțarea unei hotărâri de plasare a unui copil într-un centru de plasament, că vor fi luate măsuri în statul membru solicitat pentru plasarea în acest stat.

81 Astfel cum reiese chiar din modul de redactare a articolului 56 alineatul (2) din regulament, plasarea trebuie să fi fost aprobată de autoritatea competentă a statului membru solicitat înainte ca instanța din statul membru solicitant să pronunțe hotărârea prin care se dispune plasamentul. Caracterul obligatoriu al aprobării este subliniat de faptul că articolul 23 litera (g) din regulament prevede că o hotărâre judecătorească pronunțată în materia răspunderii părintești nu este recunoscută în cazul în care nu a fost respectată procedura prevăzută la articolul 56.

82 Prin urmare, se impune statelor membre să prevadă norme și proceduri clare pentru aprobarea prevăzută la articolul 56 din regulament, astfel încât să se asigure securitatea juridică și celeritatea. În special, procedurile trebuie să permită instanței care preconizează plasamentul să identifice cu ușurință autoritatea competentă, iar autorității competente, să acorde sau să refuze aprobarea sa într-un termen scurt.

83 În această privință, trebuie subliniată importanța rolului autorităților centrale în temeiul articolului 55 din regulament. În vederea realizării obiectivelor urmărite de regulament, este esențial ca autoritățile centrale, la solicitarea unei autorități centrale a unui alt stat membru sau a titularului răspunderii părintești, să coopereze în scopul, în special, asigurării faptului că instanțele din statul membru solicitant dispun de informații precise și clare pentru aplicarea articolului 56 din regulament.

84 În ceea ce privește noțiunea de autoritate competentă a unui stat membru pentru aprobarea unei hotărâri judecătorești prin care se dispune plasarea, pronunțată de o instanță a unui alt stat membru, trebuie subliniat că termenul „autoritate” desemnează, în principiu, o autoritate reglementată de dreptul public.

85 Toate părțile și guvernele care au prezentat observații Curții sunt de acord cu această interpretare.

86 Pe de altă parte, interpretarea menționată rezultă din însuși modul de redactare a articolului 56 din regulament. Anumite versiuni lingvistice ale regulamentului arată că se impune aprobarea unei autorități statale. Alte versiuni lingvistice ale acestuia au utilizat noțiuni care sugerează caracterul statal al entității care are atribuția aprobării. În plus, articolul 56 din regulament se referă, la alineatul (1), la „autoritățile publice” a căror intervenție este necesară pentru cazurile de plasare a copiilor, interne unui stat membru.

87 Cu toate acestea, trebuie să se ia în considerare concepțiile divergente ale statelor membre asupra aspectului de a ști ceea ce aparține sau nu aparține de dreptul public, de vreme ce articolul 56 alineatul (3) face trimitere, pentru modalitățile mecanismului de aprobare, la dreptul național al statului membru solicitat.

88 În orice caz, trebuie arătat că o aprobare din partea centrului de plasament care primește copiii în schimbul unei remunerații nu poate, singură, să constituie aprobarea autorității competente în sensul articolului 56 alineatul (2) din regulament. Astfel, aprecierea independentă a caracterului adecvat al plasării propuse reprezintă o măsură de protecție esențială a copilului, îndeosebi în cazul în care această plasare implică o privare de libertate. Un centru de plasament care obține profit din plasare nu poate să se pronunțe în mod independent în această privință.

89 Ținând seama de împrejurările speciale din acțiunea principală, astfel cum sunt prezentate la punctele 38-40 din prezenta hotărâre, instanța de trimitere ridică problema dacă, în cazul în care instanța care a preconizat plasamentul s-a întemeiat pe o aprobare aparentă fără să reușească să stabilească dacă aceasta provenea de la autoritatea competentă, ar fi posibilă o regularizare chiar și atunci când, în interesul copilului, plasarea a fost deja efectuată.

90 În ședință, s-a subliniat că ar fi de dorit, în interesul superior al copilului, să se autorizeze o asemenea regularizare *a posteriori* în cazul în care se stabilește că au fost întreprinse demersuri pentru obținerea aprobării, dar instanța care a decis plasarea nu este sigură dacă aprobarea impusă la articolul 56 din regulament a fost dată în mod valabil de autoritatea competentă din statul membru solicitat. Ar fi vorba, în aceste circumstanțe, de a corecta numai unele aspecte particulare ale procedurii.

91 Comisia a invocat astfel situația în care instanța care a decis plasarea a crezut că dispune de aprobarea în temeiul articolului 56 din regulament, dar, din cauza unei neînțelegeri, a luat o decizie care depășește aprobarea care i-a fost dată de autoritatea competentă a statului membru solicitat. Într-un asemenea caz, Comisia nu ar vedea vreo obiecție pentru interpretarea regulamentului în sensul că, în cursul procedurii de executare, instanța sesizată suspendă procedura și că ar fi posibil atunci să se obțină aprobarea în temeiul articolului 56 din regulament.

92 În această privință, este important ca, în cazul în care instanța din statul membru solicitant a statuat asupra plasării întemeindu-se pe o aprobare aparentă a autorității competente, însă informațiile privind procedura de aprobare în temeiul articolului 56 din regulament ridică neclarități în ceea ce privește problema dacă cerințele acestui articol au fost pe deplin respectate, aceasta să aibă posibilitatea să îndrepte situația *a posteriori* pentru a se asigura că aprobarea a fost dată în mod valabil.

93 În schimb, dacă consultarea între autoritățile centrale vizate sau aprobarea unei autorități competente din statul membru solicitat ar lipsi cu desăvârșire, procedura în vederea obținerii aprobării ar trebui reîncepută, iar instanța din statul membru solicitant ar trebui să pronunțe o nouă hotărâre judecătorească prin care să se dispună plasarea, după ce a stabilit că aprobarea a fost obținută în mod valabil.

94 Trebuie precizat și că, în ceea ce privește acțiunea principală, guvernul Regatului Unit a arătat în ședință că, spre deosebire de ceea ce s-a arătat în decizia de trimitere, centrul de plasament cu regim închis în această cauză nu este un centru de plasament de drept privat și este condus de autoritatea locală, astfel încât aprobarea impusă de articolul 56 din regulament a fost dată în mod valabil.

95 Prin urmare, trebuie să se răspundă la a doua întrebare adresată că aprobarea prevăzută la articolul 56 alineatul (2) din regulament trebuie dată, anterior adoptării hotărârii judecătorești prin care se dispune plasarea unui copil, de o autoritate competentă de drept public. Nu este suficient ca centrul de plasament în care copilul trebuie plasat să își dea aprobarea. În împrejurări cum sunt cele din acțiunea principală, în care instanța din statul membru care a decis plasarea are îndoieli cu privire la aspectul dacă a fost dată în mod valabil o aprobare în statul membru solicitat, deoarece nu a fost posibil să se stabilească cu certitudine care era autoritatea competentă în acest ultim stat, este posibilă o regularizare pentru a se asigura că cerința unei aprobări prevăzută la articolul 56 din regulament a fost pe deplin respectată.

Cu privire la a treia și la a patra întrebare

96 Prin intermediul celei de a treia și al celei de a patra întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă o hotărâre a unei instanțe dintr-un stat membru prin care se dispune plasarea obligatorie a unui copil într-un centru de plasament cu regim închis situat în alt stat membru trebuie, înainte de executarea în statul membru solicitat, să fie recunoscută și să îi fie încuviințată executarea în acest stat membru. Aceasta dorește să știe și dacă o asemenea hotărâre judecătorească produce efecte juridice în statul membru solicitat înainte de încuviințarea executării.

97 Ca răspuns la întrebările adresate de Curte în temeiul articolului 24 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și al articolului 54a din Regulamentul de procedură, guvernul Regatului Unit a arătat că ordonanța din 2 decembrie 2011 a fost înregistrată și i s-a încuviințat executarea în Regatul Unit prin ordonanța High Court of Justice (England & Wales), Family Division, Principal Registry (Regatul Unit) din 8 martie 2012.

98 HSE, S. C., A. C., Irlanda și guvernul german susțin că articolul 21 din regulament instituie o prezumție de recunoaștere în toate statele membre a hotărârilor judecătorești pronunțate de instanțele unui stat membru. De asemenea, în cazul în care o instanță a unui stat membru a preconizat plasarea

unui copil minor, pentru o perioadă determinată, într-un centru de plasament situat în alt stat membru și a obținut aprobarea acestui stat conform articolului 56 din regulament, formularea unei cereri de încuviințare a executării acestei hotărâri prin care se dispune plasarea nu ar fi întotdeauna necesară pentru ca aceasta să producă efecte în statul membru solicitat, inclusiv într-o situație cum este cea din acțiunea principală.

99 Guvernul Regatului Unit și Comisia consideră, în schimb, că o asemenea hotărâre judecătorească nu ar produce niciun efect atât timp cât acesteia nu i s-a încuviințat executarea de către o instanță din statul membru solicitat.

Cu privire la recunoaștere

100 Conform articolului 21 din regulament, hotărârile judecătorești pronunțate într-un stat membru se recunosc în celelalte state membre fără a fi necesar să se recurgă la vreo procedură.

101 Astfel cum reiese din considerentul (2) al regulamentului, principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judiciare este piatra de temelie pentru crearea unui spațiu judiciar veritabil (Hotărârea din 15 iulie 2010, Purrucker, C-256/09, Rep., p. I-7353, punctul 70).

102 Potrivit considerentului (21) al regulamentului menționat, această recunoaștere ar trebui să se bazeze pe principiul încrederii reciproce.

103 Această încredere reciprocă este cea care a permis instituirea unui sistem obligatoriu de competențe, pe care toate instanțele judecătorești care intră în domeniul de aplicare al regulamentului sunt obligate să îl respecte și renunțarea corelativă de către statele membre la normele lor interne de recunoaștere și de exequatur în favoarea unui mecanism simplificat de recunoaștere și de executare a hotărârilor judecătorești pronunțate în cadrul unor proceduri în materia răspunderii părintești (Hotărârea Purrucker, citată anterior, punctul 72). Astfel cum prevede articolul 24 din regulamentul menționat, instanțele din alte state membre nu pot controla aprecierea efectuată de prima instanță asupra competenței sale. În plus, articolul 26 din regulament prevede că, în niciun caz, o hotărâre judecătorească nu poate face obiectul unei revizuiri pe fond.

104 Motivele de refuz al recunoașterii hotărârilor judecătorești în materia răspunderii părintești sunt enumerate limitativ la articolul 23 din regulament. Potrivit acestui articol 23 litera (g), o hotărâre judecătorească pronunțată în materia răspunderii părintești nu este recunoscută în cazul în care nu a fost respectată procedura prevăzută la articolul 56.

105 Hotărârea pronunțată de o instanță a unui stat membru prin care se dispune plasarea unui copil într-un centru de plasament dintr-un alt stat membru beneficiază de recunoaștere în acest ultim stat, cu excepția situației în care în acest alt stat membru se pronunță o hotărâre de refuz al recunoașterii și până la data pronunțării unei asemenea hotărâri.

106 Nu reiese din dosar că o parte interesată a solicitat pronunțarea unei hotărâri de refuz al recunoașterii hotărârii judecătorești prin care se dispune plasarea, în temeiul articolului 21 alineatul (3) din regulament.

Cu privire la necesitatea încuviințării executării

107 Potrivit articolului 28 alineatul (1) din regulament, „[h]otărârile judecătorești pronunțate într-un stat membru cu privire la exercitarea răspunderii părintești față de un copil, care sunt executorii în acel stat și care au fost notificate sau comunicate, se execută într-un alt stat membru după ce s-a încuviințat executarea la cererea oricărei părți interesate”.

108 În Regatul Unit, înregistrarea în vederea executării în Anglia și în Țara Galilor, în Scoția sau în Irlanda de Nord, în funcție de locul în care hotărârea judecătorească trebuie executată, înlocuiește încuviințarea executării, conform articolului 28 alineatul (2) din regulament.

109 S. C. a susținut că regulamentul nu impune, în general, ca unei măsuri de constrângere împotriva unui copil să îi fie încuviințată executarea. O asemenea încuviințare a executării nu ar fi impusă decât pentru executarea silită a unei hotărâri judecătorești față de adulți. Or, în acțiunea principală, atât tutorele, cât și mama lui S. C., care este parte în cadrul procedurii, și-au exprimat acordul asupra plasării. Guvernul german a urmat o abordare similară în ședință, susținând că măsurile prin care se vizează asigurarea punerii în aplicare a unei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva voinței unui copil nu ar intra în sfera noțiunii de executare.

110 În această privință, trebuie amintit că o hotărâre prin care se dispune plasarea unui copil într-un centru de plasament cu regim închis ține de hotărârile privind exercitarea răspunderii părintești. În acțiunea principală, copilul s-a opus hotărârii judecătorești prin care s-a dispus plasarea într-un asemenea centru de plasament, întrucât, împotriva voinței sale, el este privat de libertate. Instanța de trimitere subliniază, în plus, că, deși S. C. tocmai fugise din centrul de plasament cu regim închis în care se afla, asistența autorităților din Regatul Unit ar fi necesară pentru a-l readuce forțat, pentru propria protecție, în acest centru de plasament.

111 O hotărâre judecătorească prin care se dispune plasarea într-un centru de plasament cu regim închis privește dreptul fundamental la libertate recunoscut la articolul 6 din cartă „oricărei persoane” și, în consecință, și unui „minor”.

112 Trebuie adăugat că, în situațiile în care persoanele care exercită răspunderea părintească au fost de acord cu plasarea copilului într-un centru de plasament cu regim închis, poziția acestor persoane poate fi modificată în funcție de schimbarea împrejurărilor.

113 Rezultă că, pentru asigurarea bunei funcționări a sistemului vizat de regulament, utilizarea coerciției față de un copil pentru punerea în aplicare a unei hotărâri a unei instanțe dintr-un stat membru prin care se dispune plasarea sa într-un centru de plasament cu regim închis dintr-un alt stat membru presupune să se fi încuviințat executarea hotărârii în acest ultim stat.

114 Instanța de trimitere, precum și HSE, S. C., Irlanda și guvernul german și-au exprimat, cu toate acestea, preocupările, în raport cu urgența deosebită din acțiunea principală, în ceea ce privește pierderea de timp inerentă desfășurării unei proceduri de executare. O plasare în Anglia nu ar fi fost preconizată decât din cauza lipsei unei posibilități de plasare adecvată în Irlanda și nu ar fi putut fi întârziată întrucât exista un risc major ca minorul în cauză să sufere vătămări fizice.

115 Argumentele acestora se bazează, în esență, pe ideea că punerea în aplicare într-un stat membru a unui plasament decis în alt stat membru nu poate fi subordonată, din cauza urgenței și a interesului superior al copilului, unei încuviințări a executării din partea statului solicitat a hotărârii judecătorești prin care se dispune plasarea, pronunțată în statul membru solicitant. Cerința unei încuviințări a executării ar amenința eficacitatea plasărilor transfrontaliere.

116 Or, trebuie arătat că legiuitorul Uniunii, în capitolul III secțiunea 4 din regulament, a renunțat expres, din motive de rapiditate, să impună încuviințarea executării pentru două categorii de hotărâri, mai precis, anumite hotărâri judecătorești privind dreptul de vizită și anumite hotărâri judecătorești prin care se dispune înapoierea copilului. Această încuviințare este substituită, într-o anumită măsură, de un certificat al instanței judecătorești de origine care trebuie să însoțească, în aceste cazuri, hotărârea judecătorească ce face parte din una dintre aceste categorii de hotărâri.

117 În consecință, eliberarea unui certificat în statul membru de origine, prevăzută la articolul 42 alineatul (1) din regulament, este recunoscută și este executorie în mod automat în alt stat membru, fără să fie posibilă împiedicarea recunoașterii sale (Hotărârea din 22 decembrie 2010, Aguirre Zarraga, C-491/10 PPU, Rep., p. I-14247, punctul 48).

118 Din regulament rezultă că numai cele două categorii de hotărâri judecătorești vizate expres pot, în anumite condiții, să fie puse în executare într-un stat membru, chiar dacă nu s-a încuviințat executarea acestora. În consecință, procedura de exequatur trebuie urmată în ceea ce privește alte hotărâri judecătorești în materia răspunderii părintești care trebuie puse în executare într-un alt stat membru.

119 Împrejurări care caracterizează o urgență deosebită nu pot, numai ele însele, să aibă drept consecință faptul că, într-un alt stat membru, măsurile de executare se pot întemeia pe o hotărâre judecătorească prin care se dispune plasarea într-un centru de plasament cu regim închis, a cărei forță executorie nu a fost încă recunoscută.

120 Procedura de aprobare prevăzută la articolul 56 alineatul (2) din regulament nu poate substitui încuviințarea executării. Aceste două proceduri au, astfel, o finalitate diferită. În timp ce aprobarea în sensul acestei dispoziții vizează înlăturarea obstacolelor care se pot opune unei plasări transfrontaliere, încuviințarea executării servește la permiterea executării unei hotărâri judecătorești prin care se dispune plasarea într-un centru de plasament cu regim închis. În plus, articolul 56 din regulament nu impune intervenția unei instanțe, autoritatea competentă putând fi un organ administrativ.

121 Cu excepția modificărilor pe care legiuitorul Uniunii ar putea decide, dacă este cazul, să le aducă regulamentului pentru a răspunde preocupărilor pe care le-au exprimat mai multe părți interesate care au prezentat observații în ședință, în ceea ce privește pierderea de timp inerentă desfășurării unei proceduri de executare, trebuie să se examineze, în sfârșit, care sunt, pentru garantarea efectului util și a bunei funcționări a regulamentului, posibilitățile prevăzute de acesta pentru a găsi soluții eficiente, în ipoteza unei plasări transfrontaliere care necesită o celeritate deosebită.

122 În această privință, rezultă din articolul 31 alineatul (1) din regulament că instanța judecătorească sesizată cu cererea de încuviințare a executării pronunță o hotărâre în termen scurt, fără ca persoana împotriva căreia se solicită executarea sau copilul să poată, în această fază a procedurii, să prezinte observații. Cererea poate fi respinsă numai pentru unul dintre motivele de refuz al recunoașterii prevăzute la articolele 22-24 din regulament. În niciun caz, hotărârea judecătorească nu poate face obiectul unei revizuiri pe fond.

123 Articolul 33 din regulament prevede că oricare dintre părți poate exercita o cale de atac împotriva hotărârii privind cererea de încuviințare a executării, în termen de o lună de la comunicarea acestei încuviințări. În cazul în care partea împotriva căreia se solicită executarea are reședința obișnuită într-un alt stat membru decât cel în care s-a încuviințat executarea, acest termen este de două luni și se calculează de la data comunicării. Articolul 34 din regulament prevede că hotărârea judecătorească pronunțată în urma exercitării unei căi de atac poate fi supusă numai unei căi de atac menționate în lista comunicată Comisiei de fiecare stat membru în conformitate cu articolul 68 din regulament.

124 S-a subliniat în ședință că durata procedurilor prevăzute la articolele 33 și 34 din regulament ar putea fi considerabilă și ar putea afecta astfel eficacitatea și efectul util al regulamentului menționat.

125 În această privință, pentru a evita ca efectul suspensiv al căii de atac formulate împotriva unei hotărâri de încuviințare a executării să poată pune în discuție termenul scurt prevăzut la articolul 31 din regulament, trebuie, astfel cum a arătat avocatul general în luarea de poziție și astfel cum a propus Comisia în ședință, să se interpreteze regulamentul în sensul că hotărârea judecătorească prin care se dispune plasarea devine executorie din momentul în care instanța din statul membru solicitat a încuviințat executarea acestei hotărâri, în conformitate cu articolul 31 menționat.

126 Modul de redactare a regulamentului nu se opune unei asemenea interpretări. Astfel, articolul 28 alineatul (1) din acesta prevede că hotărârile judecătorești pronunțate într-un stat membru cu privire la exercitarea răspunderii părintești se execută într-un alt stat membru după ce s-a încuviințat executarea la cererea oricărei părți interesate.

127 În vederea interpretării și aplicării regulamentului, hotărârile trebuie luate în funcție de criteriul interesului superior al copilului, având în vedere articolul 24 din cartă. Or, interesul superior al copilului poate impune, în cazurile de plasare transfrontalieră care prezintă o urgență excepțională, să se permită o soluție flexibilă pentru durata procedurii de exequatur, în cazul în care, în lipsa unei asemenea soluții, finalitatea care stă la baza hotărârii judecătorești prin care se dispune plasarea transfrontalieră ar fi compromisă de trecerea timpului.

128 Pe de altă parte, Curtea a statuat că, spre deosebire de procedura prevăzută la articolele 33-35 din regulament pentru cererea de încuviințare a executării, instanța de origine poate declara executorii hotărârile pronunțate potrivit capitolului III secțiunea 4 din regulament (dreptul de vizită și înapoierea copilului) indiferent de existența oricărei căi de atac, fie în statul membru de origine, fie în statul de executare (Hotărârea din 11 iulie 2008, Rinau, C-195/08 PPU, Rep., p. I-5271, punctul 84).

129 Din considerațiile care precedă rezultă că, pentru a nu lipsi regulamentul de efectul său util, hotărârea instanței din statul membru solicitat privind cererea de încuviințare a executării trebuie să fie luată cu o celeritate deosebită, căile de atac îndreptate împotriva unei asemenea hotărâri a instanței din statul membru solicitat neputând avea un efect suspensiv.

130 Pe de altă parte, articolul 20 alineatul (1) din regulament prevede că instanțele judecătorești dintr-un stat membru în care se află copilul sunt autorizate, în anumite condiții, să ia măsurile provizorii sau asiguratorii prevăzute de dreptul acestui stat, chiar dacă o instanță dintr-un alt stat membru este competentă, în temeiul regulamentului, pentru soluționarea cauzei pe fond. Întrucât constituie o excepție de la sistemul competențelor prevăzute de regulament, această dispoziție trebuie să fie interpretată strict (Hotărârea din 23 decembrie 2009, Detiček, C-403/09 PPU, Rep., p. I-12193, punctul 38).

131 Aceste măsuri sunt aplicabile copiilor care, având reședința obișnuită într-un stat membru, locuiesc cu titlu temporar sau ocazional în alt stat membru și se găsesc într-o situație de natură să dăuneze grav bunăstării lor, inclusiv sănătății sau dezvoltării lor, justificând astfel adoptarea imediată a unor măsuri de protecție. Natura provizorie a unor astfel de măsuri rezultă din faptul că, în temeiul articolului 20 alineatul (2) din regulament, acestea încetează să producă efecte atunci când instanța din statul membru competentă pentru soluționarea cauzei pe fond a luat măsurile pe care le consideră corespunzătoare (Hotărârea A, citată anterior, punctul 48).

132 În acțiunea principală, la cererea HSE, High Court of Justice (England & Wales), Family Division, a pronunțat o ordonanță în temeiul articolului 20 din regulament prin care dispune măsurile provizorii și asiguratorii necesare plasării în vederea protecției a lui S. C. până la încheierea procedurii de încuviințare a executării ordonanței din 2 decembrie 2011.

133 Trebuie să se răspundă la a treia și la a patra întrebare adresate că regulamentul trebuie interpretat în sensul că unei hotărâri a unei instanțe dintr-un stat membru prin care se dispune plasarea obligatorie a unui copil într-un centru de plasament cu regim închis situat în alt stat membru trebuie, înainte de executarea în statul membru solicitat, să îi fie încuviințată executarea în acest stat membru. Pentru a nu lipsi regulamentul de efectul său util, hotărârea instanței din statul membru solicitat privind cererea de încuviințare a executării trebuie să fie luată cu o celeritate deosebită, căile de atac îndreptate împotriva unei asemenea hotărâri a instanței din statul membru solicitat neputând avea un efect suspensiv.

Cu privire la a cincea și la a șasea întrebare

134 Prin intermediul celei de a cincea și al celei de a șasea întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă, în cazul în care instanța dintr-un stat membru care a dispus plasarea copilului într-un centru de plasament dintr-un alt stat membru pentru o perioadă

determinată în temeiul articolului 56 din regulament pronunță o nouă hotărâre în vederea prelungirii plasamentului, aprobarea autorității competente a statului membru solicitat prevăzută la articolul 56 alineatul (2) din regulament și încuviințarea executării în temeiul articolului 28 din regulament sunt necesare de fiecare dată.

135 Intenționând să dispună plasarea în cadrul procedurii măsurilor provizorii pentru o perioadă cât se poate de scurtă și să reînnoiască, dacă este necesar, hotărârile judecătorești de plasare pentru perioade tot atât de scurte, instanța de trimitere nu consideră posibil să se solicite punerea în aplicare, la fiecare reînnoire, a procedurilor de aprobare și de executare a acestor hotărâri.

136 HSE, S. C. și Irlanda apreciază că, chiar dacă se presupune că aplicarea articolului 28 din regulament este necesară într-o situație cum este cea din acțiunea principală, nu este necesar să se obțină o nouă încuviințare a executării hotărârii judecătorești de prelungire a plasamentului, deoarece încuviințarea executării hotărârii prin care se dispune plasarea inițială se aplică hotărârii de prelungire sau de reînnoire a acesteia.

137 Guvernul german, guvernul Regatului Unit și Comisia susțin, în schimb, că orice hotărâre de prelungire a hotărârii de plasare inițială trebuie să obțină aprobarea autorității competente a statului membru solicitat, cu excepția cazului în care aprobarea inițială dată de acest organism a fost exprimată astfel încât să includă și eventualele prelungiri și, în orice caz, să fie încuviințată executarea acesteia în statul membru solicitat ca și cum ar fi vorba despre o nouă hotărâre.

138 În această privință, trebuie amintit că din cuprinsul punctului 81 din prezenta hotărâre rezultă că o instanță dintr-un stat membru nu poate pronunța o hotărâre prin care se dispune plasarea copilului într-un centru de plasament situat în alt stat membru decât dacă autoritatea competentă a statului membru solicitat a aprobat în prealabil această plasare. În consecință, rezultă că în cazul în care autoritatea competentă a aprobat o plasare limitată în timp de instanța competentă, această plasare nu poate fi prelungită fără ca autoritatea respectivă să dea o nouă aprobare.

139 Astfel, atunci când, la fel ca în acțiunea principală, plasarea este preconizată pentru o durată foarte scurtă, aprobarea dată pentru această plasare nu poate produce efecte la terminarea perioadei stabilite pentru această plasare, cu excepția situației în care au fost autorizate posibile prelungiri.

140 În consecință, instanța dintr-un stat membru care preconizează plasarea copilului într-un centru de plasament cu regim închis situat în alt stat membru ar putea, respectând în același timp finalitatea unor asemenea plasări care înseamnă dispunerea unei detenții pe o perioadă limitată și verificarea la intervale apropiate dacă detenția trebuie sau nu trebuie menținută, să solicite aprobarea pentru o durată suficientă pentru evitarea inconvenientului legat de măsurile de aprobare repetate și de scurtă durată, acestea neafectând dreptul acestei instanțe, în perioada acoperită de aprobare, să reducă durata plasării în funcție de interesul superior al copilului.

141 În ceea ce privește procedura de executare, trebuie arătat că, în cazul în care s-a încuviințat executarea hotărârii pronunțate de o instanță a unui stat membru prin care se dispune plasarea copilului într-un centru de plasament situat în alt stat membru, măsurile de executare nu pot fi întemeiate pe hotărârea căreia i s-a încuviințat executarea decât în limitele care rezultă din hotărârea însăși.

142 În această privință, în contextul Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74), Curtea a declarat că nu există niciun motiv pentru a acorda unei hotărâri, cu ocazia executării, drepturi pe care nu le are în statul membru de origine sau efecte pe care o hotărâre de același tip pronunțată direct în statul membru solicitat nu le-ar produce (Hotărârea din 28 aprilie 2009, Apostolides, C-420/07, Rep., p. I-3571, punctul 66, și Hotărârea din 13 octombrie 2011, Prism Investments, C-139/10, Rep., p. I-9511, punctul 38).

143 Dacă rezultă clar din hotărârea prin care s-a dispus plasarea că aceasta nu a fost ordonată decât pentru o durată determinată, respectiva hotărâre, chiar dacă s-a încuviințat executarea ei, nu poate constitui temeiul unei executări silite a unei plasări pentru o durată mai mare decât cea indicată în hotărârea menționată.

144 În consecință, fiecare hotărâre prin care se dispune plasarea implică o nouă încuviințare a executării.

145 Dacă este cazul, instanța care dispune plasarea poate, cu toate acestea, precum posibilitatea menționată la punctul 140 din prezenta hotărâre, să preconizeze dispunerea plasării pentru o durată adecvată pentru evitarea inconvenientului legat de încuviințări ale executării repetate și de scurtă durată și de a verifica, la intervale apropiate, dacă, în perioada acoperită de încuviințarea executării, trebuie revizuită hotărârea prin care s-a dispus plasarea.

146 Prin urmare, trebuie să se răspundă la a cincea și la a șasea întrebare adresate că, în cazul în care a fost dată pentru o perioadă determinată, aprobarea unei plasări în temeiul articolului 56 alineatul (2) din regulament nu se aplică hotărârilor care au ca obiect prelungirea duratei plasării. În asemenea împrejurări, o nouă aprobare trebuie să fie solicitată. O hotărâre judecătorească prin care se dispune plasarea într-un alt stat membru pentru care a fost încuviințată executarea nu poate fi executată în acest ultim stat decât pentru perioada arătată în hotărârea prin care s-a dispus plasarea.

Cu privire la cheltuielile de judecată

147 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

1) **Hotărârea unei instanțe dintr-un stat membru prin care se dispune plasarea unui copil într-un centru de plasament cu regim închis care oferă îngrijire terapeutică și educațională, situat într-un alt stat membru, care implică, pentru protecție, o privare de libertate pe o perioadă determinată, intră în domeniul de aplicare material al Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000.**

2) **Aprobarea prevăzută la articolul 56 alineatul (2) din regulament trebuie dată, anterior adoptării hotărârii judecătorești prin care se dispune plasarea unui copil, de o autoritate competentă de drept public. Nu este suficient ca centrul de plasament în care copilul trebuie plasat să își dea aprobarea. În împrejurări cum sunt cele din acțiunea principală, în care instanța din statul membru care a decis plasarea are îndoieli cu privire la aspectul dacă a fost dată în mod valabil o aprobare în statul membru solicitat, deoarece nu a fost posibil să se stabilească cu certitudine care era autoritatea competentă în acest ultim stat, este posibilă o regularizare pentru a se asigura că cerința unei aprobări prevăzută la articolul 56 din Regulamentul nr. 2201/2003 a fost pe deplin respectată.**

3) **Regulamentul nr. 2201/2003 trebuie interpretat în sensul că unei hotărâri a unei instanțe dintr-un stat membru prin care se dispune plasarea obligatorie a unui copil într-un centru de plasament cu regim închis situat în alt stat membru trebuie, înainte de executarea în statul membru solicitat, să îi fie încuviințată executarea în acest stat membru. Pentru a nu lipsi regulamentul de efectul său util, hotărârea instanței din statul membru solicitat**

privind cererea de încuviințare a executării trebuie să fie luată cu o celeritate deosebită, căile de atac îndreptate împotriva unei asemenea hotărâri a instanței din statul membru solicitat neputând avea un efect suspensiv.

4) **În cazul în care a fost dată pentru o perioadă determinată, aprobarea unei plasări în temeiul articolului 56 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2201/2003 nu se aplică hotărârilor care au ca obiect prelungirea duratei plasării. În asemenea împrejurări, o nouă aprobare trebuie să fie solicitată. O hotărâre judecătorească prin care se dispune plasarea într-un alt stat membru pentru care a fost încuviințată executarea nu poate fi executată în acest ultim stat decât pentru perioada arătată în hotărârea prin care s-a dispus plasarea.**

Semnături